

TANTxTANT

José García
Montalvo

Catedràtic d'economia UPF

Grècia

La tragèdia grega que hem estat a punt de viure en les últimes setmanes sembla que s'allunya en l'horitzó, almenys per ara. Per tant, és moment de pensar en les conseqüències del rescat.

En primer lloc, una de les regles bàsiques del tractat s'incompleix de nou. Primer va ser el límit del 3% de dèficit i ara és el principi bàsic de Maastricht que prohibeix expressament que els deutes d'un país de la UE puguin ser assumits per la resta. Els economistes hem estudiat des de fa molt temps els avantatges i inconvenients d'usar discrecionalitat en lloc de regles. És cert que la flexibilitat que proporciona la discrecionalitat és beneficiosa a curt termini, però això vol dir que tornar a les regles serà molt difícil, perquè no seran creïbles. Alguns analistes argumenten que aquesta acció era necessària, igual que ho va ser el *bail-out* dels bancs als EUA.

Alguns analistes creuen que el rescat és necessari, com el dels bancs americans

És una bona analogia, encara que imperfecta. Grècia juga el paper d'un banc massa gran per deixar-lo fer fallida. No obstant això, l'experiència del salvament bancari nord-americà ens ensenya una cosa: una vegada salvats, els bancs tornen al mateix comportament del passat. I aquí ve l'error de l'analogia: mentre que l'administració Obama té potestat per regular els bancs si no respecten les normes, la UE no té sobirania sobre la política fiscal grega. Quan les manifestacions, les enquestes i les eleccions acutïn el govern grec serà molt difícil imposar-li el compliment de les seves promeses pressupostàries. I si ara se l'ajuda perquè és un perill per a tots deixar-lo caure, l'argument serà el mateix en el futur: Solament si Grècia es compromet a una total transparència dels seus comptes públics i a un seguiment detallat i periòdic del compliment dels objectius, el salvament podria funcionar. Les conseqüències a llarg termini de la ruptura de les regles fiscals de la UE són més difícils de predir.